

ДЖЕЙ УИЛЯМС ХИЩНИКЪТ

Превод от английски: [Неизвестен], —

chitanka.info

Неизвестните опасности биват два вида: неизвестна опасност, породена от известно явление, и известна опасност, чийто източник е неизвестен. Последната, несъмнено, е много пъти по-страшна...

Малката група носеше върху импровизирана носилка неподвижно тяло.

— Този път кой е? — запита Фенър.

Горлайн свали прозрачния шлем, закриващ лицето и главата му, разтвори ципа на комбинезона си и уморено потърка очи.

— Бодкин. Пак същото.

После се обърна към другарите си и нареди:

— Носете го направо в болницата. Макар че навярно е безполезно — тихо каза той на Фенър.

Фенър погледна към Бодкин и тежко въздъхна. През шлема се виждаше силно зачервеното лице на лежащия върху носилката човек, гърдите му конвулсивно се издигаха, от устните му бе потекла пяна.

Горлайн свали комбинезона и, като го метна на ръката си, тръгна подир Фенър към „професорската“.

— Бих пийнал нещо и запушил — рече той. — Лошото е, че там не бива да се пуши.

— Би трябвало да се стремите към аристотелска умереност — каза Фенър усмихнат. — На станция за биологични изследвания тя е много уместна.

— На нещастния Бодкин умереността не му помогна.

Горлайн захвърли комбинезона в ъгъла, натисна лостчето на автомата и върху подноса падна запалена цигара.

— Ще ми налеете ли нещо, Люк? — помоли той, изтягайки се в стола-люлка.

В помещението влезе началникът на станцията Хейгън с обичайната си подскачаща походка — сякаш на петите си имаше пружини. Той бе ниско пълно човече с козя брадичка, която постоянно пощипваше, сякаш бе ядосан или нервиран от някого.

— Ей, Фенър, Горлайн — викна той, — слушайте, току-що бях при Бодкин. Ужасно! Трима за една седмица!

— И още как — каза Горлайн, като взимаше от Фенър чашата. — Май да си събираме вещите и в къщи, а?

Фенър, почти излегнал се в дълбокото кресло, скръстил ръце на гърдите, гледаше шефа си, който бързо седна, после веднага скочи и пак седна. Да не повярваш, че този човек е талантлив организатор — помисли той. Поразително, колко може да лъже външността. Рядко човек се оказва такъв, какъвто изглежда. Гласно той каза:

— Извинете, Хейгън. Искам да попитам нещо Горслийн. Имаше ли наблизно някакви животни в момента, когато се случи това?

Горслийн поклати отрицателно глава.

— Наоколо не се виждаха никакви животни. Всичко стана така, както при другите два случая или почти така — той се поизправи в креслото. — Както ви е известно, намирахме се в зона „Б“. Бодкин фотографираше лепторинусите, които опрашваха червените цветя, а ние с Хаким изравяхме луковици и събирахме личинките, които живеят по корените. Нали знаете за какво говоря?

Хейгън кимна.

— Разправяй по-нататък.

— Стейнс с Петручи взимаха образци от почвата, а Бондие гонеше ония създания, които той нарича пеперуди. Всичко беше спокойно и в храстите не се забелязваше никакво движение. Хаким, помня, даже каза: „Ако бяхме на Земята, бих помислил, че ще има буря.“ Отвърнах му нещо в такъв дух: „Ех, де да можем да видим за разнообразие отново трева, пък нека да има буря.“ Приблизително в същото време Бодкин вдигна глава от камерите и тръгна нанякъде. Викнах му: „Къде отиваш?“ Нищо не отвърна. Изведнъж стисна главата си и се закова на мястото. Веднага разбрах какво се е случило, но преди да стигна до него, той рухна на земята.

— Може би насекоми, а? — запита Фенър.

— Разбира се, веднага помислих за това. Решихме, че го е ужил лил лепторинус или някакъв друг вид бръмбар, но нищо не открихме. Никаква следа от ухапване, никакъв белег. Нищо.

Той млъкна, въздъхна дълбоко.

— После помислих за някакво животно. Запитах Бондие — нали сновеше наоколо. Той каза, че май видял в храстите някакво движение, но не е уверен. Тогава изпратих Стейнс и Петручи да претърсят храсталаците, но и това не даде нищо. Оставаше ни само едно — да докараме Бодкин тук: може пък да успеят да му помогнат.

Хейгън кимна бавно.

Докато Горслийн разказваше, в стаята влязоха един подир друг и останалите членове на групата.

— Как е Бодкин? — обърна се Хейгън към влезлите.

Ентомологът Бондие, висок, слаб, мрачен човек промълви:

— Страхувам се, че няма никаква надежда. Докторът смята, че е загубен за нас, както другите двама. — Той си посочи главата: — Жив е, но тук е празно.

Фенър рязко се изправи и стисна ръце.

— Уверен съм, че в дъното стои пак някакво животно. Това, че не сте го забелязали, още нищо не значи. Всяко същество, настроено враждебно, ще бъде извънредно предпазливо и вероятно най-старателно ще се маскира. Забелязали сте, че изведнъж е настъпило подозрително спокойствие — според мен, това е ясен признак, че се готви нещо.

— Май че е така — каза Горслийн. — Не се чуваха никакви птици: нито писукане, нито чирикане. Нали помниш, Ким?

Тъмносикият Хаким кимна мълчаливо.

Фенър продължи:

— Вече казах и пак повтарям: много възможно е — подчертавам, само е възможно — парализата на мозъка да е предизвикана от излъчването на някакъв хищник. По този начин парализира жертвата си, преди да я нападне. Нали Бодкин е бил встрани от останалите?

— Да — каза Горслийн.

— Точно така беше с Лермонт и Парсън. Двамата работеха също встрани от другите.

Фенър стана.

— И още нещо. Забелязах го, когато ходих не само в зоните „А“ и „Б“, но и към храсталаците. Горслийн го знае, нали и четирите пъти ходихме заедно. Но на вас, Хейгън, не съм казал. Червените цветя се въдят главно край блатата. Блатата са обрасли с някакви пухкави гигантски, прилични на тръстика растения, с разкрити семенни кутийки. Там открих кости и дори цели скелети, които се търкаляха сред цветята и тръстиките; второ, на едно място върху глината имаше съвсем ясен отпечатък, оставен сякаш от тежко тяло. Усетих и някаква специфична миризма — търсачът потвърди.

Хейгън наплюнчи леко брадичката си с двата пръста.

— Това едва ли доказва нещо — забеляза той. — Една минута. Съгласен съм, че е интересно и разпалва въображението. Следата прясна ли беше? Да? Виж, върху това трябва да се помисли. Нямаме точни данни, но...

— Не, разбира се — каза Фенър нетърпеливо. — Но не може да продължава така — при всяко излизане да губим по един човек. В края на краищата няма да смеем и носа да си покажем извън станцията. И как, дявол да го вземе, ще изучаваме в такива условия екологията? Необходимо е да узнаем кой е противникът ни.

Хейгън също стана и неочаквано ниското му здраво тяло придоби началническа осанка.

— Искам да поразмисля — каза той. — Довечера ще се съберем и ще обсъдим обстойно всичко. А дотогава ми се ще сам да пообмисля случая, да го огледам от всички страни. Ще ида още веднъж при Бодкин — подхвърли Хейгън на излизане. — Без паника, господа.

Пръв наруши мълчанието след излизането му Горслийн. Вперил замислен поглед във Фенър, той каза:

— Люк, ако е така, както казваш, защо тогава цял месец, откакто стърчим тук, не сме срещнали нито едно по-голямо животно, нищо по-едро от заек?

— Това нищо не означава — отвърна Хаким. — Представете си, че станцията се намираще, да кажем, нейде в Съсекс. За един месец — разбира се, изключвам домашните животни — едва ли ще срещнете там животно, по-голямо от лисица. Впрочем, сега и лисица май не ще видите.

— Не е точно така, Хаким — възрази Фенър, — работата е там, че в Съсекс най-едрият хищник — човекът — е унищожил по-слабите си съперници. Дали някой не е опустошил този край и сега няколкото оцелели същества скитат наоколо и може би мечтаят да се срещнат с нас? — Той изпука ставите на кокалестите си пръсти и нервно тръгна към изхода: — Искам и аз да поразмисля.

Предчувствайки сякаш нещо, Горслийн каза:

— Не бързайте да се обличате, Люк.

— Добре, няма.

Фенър излезе в коридора. От климатичната инсталация се носеше слаб мирис на бор — странна, неуместна миризма за тези болнични голи стени. Фенър влезе в стаята си, застана пред широкия прозорец и замислен загледа пейзажа на Орфей.

Положението му на главен еколог в станцията го задължаваше да не убягва от вниманието му нито един елемент на изследването, дори и тези, които биха могли са се изплъзнат от погледа на шефа. Да предположим, че открият в околността някакъв хищник. До какво биха довели, например, опитите им да го изтребят? Или в какви отношения се намира той с флората и фауната на този район, в който има толкова много крилати създания — „птици“, както ги наричат за по-просто, макар че са летящи торбести — и много големи насекоми, а съвсем малко сухоземни животни, годни за храна? Дали самият този хищник има крила, или поваля птиците от дърветата, като използва способността си да парализира мозъка им?

Изведнъж Фенър се вцепени. Въпреки че умът му бе зает с размишления, очите му оглеждаха местността и отбелязваха точно видяното. Разчистеното около станцията пространство опираше до големите колкото дървета папрати, които затулваха зеленината на мъха с дългите си провиснали листа, приличащи на извънредно големи вейки на финикова палма. Между папратите се движеше нещо дълго и лъскаво.

Фенър съсредоточи цялото си внимание върху петното. Веднага извади от джоба си малкия бинокъл, който винаги носеше със себе си. Не можеше да има никакво съмнение — нещо се прокрадваше в сянката на папратите. Фенър не можа да го разгледа както трябва, защото бледозеленото същество се сливаше със зеления фон, но му се стори, че то има голяма глава, широки гърди и върху главата си нещо нелепо, приличащо на пера.

„Украшение от пера? — помисли Фенър и се усмихна. — Индианци?“

Неизвестното същество пак се раздвижи. Изви тялото си и изскочи от папратите, после, снишавайки се, запълзя по мъха. Туловището му стана тъмнозелено с кафяви петна. Сега Фенър можа да го разгледа по-добре: онова, което бе взел за пера, бяха чифт антени, приличащи на антените на огромна пеперуда, които стърчаха над

конусовидната глава. Животното имаше къси лапи и гъвкаво тяло с красива лъскава козина. Напомняше по нещо на малка пума.

Неочаквано съществото рязко се обърна, изви се като змия и изчезна зад хълма.

Без да мисли нито секунда, Фенър облече комбинезона си от синтетична материя и закопча ципа. Въздухът на Орфей беше годен за дишане, но въпреки това трябваше да носят защитни комбинезони, които ги предпазваха от съприкосновение с отровните спори, с растения и насекоми. Свали от стената ремингтона, който можеше от тридесет ярда да спре мечка (Фенър нямаше намерение да убива животното, то му трябваше живо), окачи на колана си леката, здрава мрежа, нагъната в капсула колкото ръчна граната стар образец, и затича към мястото, накъдето бе изчезнало животното.

Там, където бе лежало животното, мъхът бе отъпкан. Фенър натисна кончето на търсача, който известно време го задържа на мястото, където бе лежало животното. Секторът на миризмата светна, малката стрелка трепна и показа посоката. Поглеждайки от време на време апарата, Фенър стигна върха на хълма и заслиза по отвъдния му склон. Направо от полите на склона започваше гора, а в далечината, над върховете на дърветата, в зелената мъгла се открояваха очертанията на планинските склонове. Там нейде работи археологическата експедиция, мина през ума на Фенър и му стана по-леко на душата. Над планетата винаги цареше здрач и поради цвета на тукашното слънце небето имаше зеленикав оттенък, като на жабунясало през лятото езеро. Този зелен фон, на който проблясваха тъмнокафявите петна на мъха и по-светлите корони на дърветата, беше рядко успокояващ и в същото време толкова чужд. На Фенър все му се струваше, че ходи и действа на сън, сякаш тялото му е станало тежко и тромаво, макар всъщност чистият въздух да го изпълваше с бодрост, каквато не бе усещал през целия си четиридесет и пет годишен живот.

Навлече в гората, която се състоеше от почти еднакви дървета с твърди, прави тъмносиви стебла, с гладки и лъскави червено-кафяви листа. Високите стебла растяха направо от мъха, около тях нямаше изсъхнали дръвчета, нито тънки криви издънки, поради което гората приличаше на добре поддържан парк. Стрелката на търсача го водеше по криволичещи пътеки, но той не се страхуваше, че ще се загуби: в най-лошия случай дори, ако компасът му, ориентиран постоянно към

станцията, престане да действа, пак щеше да намери обратния път по следите си с търсача.

Вече бе извървял половин миля или приблизително толкова. От време на време от дърветата изхвърчаха и прелитаха над откритите пространства дългоопашати „птици“, които проблясваха като скъпоценни камъни в жълто-зелените лъчи на слънцето. Над главата му на няколко пъти прехвърча огромно членестоного създание, приличащо на стоножка, размахвайки лениво люспестите си криле. От върховете на дърветата се чуваше писукане, прегракнало гракане. Стрелката го изведе на брега на бързотечаща река и се закова на едно място. Тук животното бе влязло във водата.

Фенър реши да тръгне по брега с надеждата, че животното може да е излязло нейде пак на сушата. Не бе направил и няколко крачки, когато съвсем ясно почувствува, че някой го наблюдава. Погледна стрелката на търсача, тя се беше отклонила вдясно. С пистолет в ръка Фенър бавно се извърна надясно. С крайчеца на окото забеляза някакво движение. Сдържайки вълнението си, натисна спусъка — около дулото се появи бял светец кръг, раздаде се приглушен изстрел. Шубраците се разлюляха, посипаха се листа и клонки. Петнистото сиво-кафяво животно се шмугна между дърветата.

Фенър хукна подире му, но скоро взе да се задъхва, лицето му се обля в пот. Следите водеха надолу по течението. Реката ставаше все по-широка и спокойна, гората пооредя. Тук растяха обичащи влагата извити растения, някои по осем-десет фута високи; имаше и тръстикови храсти, под които блестеше кафява вода и мазна кал. Когато приближаваше храсталаците, чирикването и квакането в тръстиките секваха, но щом отминеше, те пак се възобновяваха.

Неочаквано стрелката на търсача описа кръг и Фенър се спря. В същия момент от шубраците изскочи гъвкаво тяло и се хвърли върху него. Фенър се отдръпна и падна на земята. Животното прелетя край него, спря недалеч и обърна муцунка към човека. Фенър седна и затърси в мъха пистолета, без да изпуска от очи нападателя си. Известно време човекът и животното се изучаваха един друг. То имаше клинообразна муцуна, главата му се стесняваше към върха, където стърчаха приличащите на пера антени. В широко разтворената му паст се виждаха два реда дребни, но явно остри зъби. Големите му кръгли очи, изпъкнали като на жаба, бяха целите червени. Животното не

откъсваше очи от човека. Когато пистолетът бе зареден, то издаде кашлящ звук и изчезна в тръстиките.

И отново се възцари тишина. Фенър бавно се изправи с насочен пистолет и погледна търсача. Циферблатът бе счупен, стрелката не се движеше. При падането си, изглежда, бе разбил апарата в някой камък.

Огледа внимателно шубраците, макар да съзнаваше, че едва ли ще види там нещо. Животното навярно е променило цвета и очертанията на тялото си и без търсача нямаше да може да го открие. Тръгна обратно покрай брега, като все още се надяваше, че може да попадне на животното, за всеки случай отвинти капсулата и приготви мрежата за изхвърляне.

Изведнъж му се стори, че в блатото нещо помръдна. Никакъв писък, никакъв шум. Всички звуци бяха замрели, сякаш във въздуха бе надвиснала зловеща напрегнатост, като че ли блатото го дебнеше.

Стана му чоглаво, огледа се. Къде е все пак това странно същество? Досега не бе осъзнавал напълно колко е зависим от търсача. Усети, че трепери, потта замрежи очите му, трудно виждаше. Много предпазливо провря ръка под прозрачния шлем и изтри с ръкавицата очите си. Срещу него имаше ниски храсти, от ония, с неприятно розовите вейки, покрити с бодливи листа, по които всеки ден се събираха капки маслена течност с остра миризма. По всяка вероятност маслената течност привличаше насекомите, които веднага биваха улавяни от листата. Тези храсти много приличаха на растението мухоловка, срещащо се на Земята.

Фенър бавно тръгна към най-близкия храст, като държеше готови пистолета и капсулата с мрежата. Там нямаше нищо, но мъхът му се видя изпомачкан, сякаш бе лежало в засада някакво животно. Може би животните са две? Едното може да е все още в блатото, в тръстиките, а друго да го дебне? По гърба на Фенър полазиха тръпки. Бързо се озърна.

Тръгна бавно напред. Зад храстите брегът ставаше по-висок и се издигаше над блатото; по протежението му растяха познатите цветя с дебелите колкото мъжка ръка мъхнати цветодръжки, увенчани с червени гланцови цветове, над които бръмчаха „лепторинуси“.

Фенър се спря замислен до цветята. Широките им листа започваха ниско от стеблото, почти от самата земя. Под едно той забеляза нещо бяло. Беше скелет на някакво малко животно. Фенър се

приблужи и наведе. По земята имаше разхвърляни дребни кости, някои още недоооглозгани. Тук-там се виждаха и петнисти жълто-черни крилца от големите колкото врани летящи насекоми. Това бе явно леговище на звяр, а самият той, приел сега яркочервена окраска, се спотайваше нейде наблизко. Фенър се изправи, готов всяка секунда да посрещне внезапното нападение и изведнъж почувствува някаква странна лекота в главата си, сякаш бе дишал повече кислород. Ушите му забучаха, зави му се свят. Направи крачка напред и му се стори, че земята се надига като жива изпод краката му. Цветовете сякаш се уголемиха и протегнаха към него.

Тръсна глава, за да прогони странното видение, залитайки, направи крачка встрани и в същия миг му се стори, че цветовете, източвайки се неправдоподобно като червени червеи, се устремиха към него, острите власинки по цветните им дръжки бяха настръхнали.

И в този миг изскочи животното.

Фенър го видя като през мъгла, струваше му се, че то се движи много бавно. Фенър натисна машинално капсулата, мрежата изхвърча и се разтвори. Не улучи животното само на някакъв дюйм — мрежата падна сред цветята. Животното, хвърляйки се върху Фенър, го блъсна в гърдите и повали на земята. Стоварило се с цялата си тежест върху човека, то провисна антени над лицето му и разтвори паст. Фенър зажумя.

Горлайн и Хаким го намериха след половин час. Хаким — който вървеше зад Горлайн — насочи пистолета си към животното, но Фенър извика:

— Не стреляй!

— Цял ли сте? — недоверчиво запита Горлайн.

Фенър седеше на земята, прегърнал през шия животното.

— Всичко е наред — каза Фенър. — Говорете по-тихо.

— Това... това какво е? — попита Хаким.

Фенър погледна животното. Сега то беше кафяво със синкав оттенък, в тон с комбинезона на човека. Фенър го погали по главата, то изплезе тесния си език и лизна човека по шлема.

— Мога да кажа само към кое семейство не принадлежи — усмихна се Фенър. — Не е опасно. Ако се съди по зъбите му и общия

вид, може да се предположи, че се храни със земноводните от блатата и с другите водни зверчета от типа на видрите.

— Значи живее в блатата — каза Горслейн.

— Да.

— А защо не сме го видели досега?

— Много е плахо — отвърна Фенър. — А ние ходим винаги на групи и вдигаме такъв шум. От мен не се бои много, макар че трябва здравата да съм го изплашил с изстрела. Мислех, че се кани да ме нападне. Както и да е, то ме дебнеше, но съвсем не за това, което предполагам.

— Какво искате да кажете? — запита Хаким.

— Знаете ли, външността лъже. Ако човек, който никога не е виждал куче, види как то се хвърля върху стопанина си, може да помисли, че го напада. След като съпоставих фактите, реших, че това същество живее сред червените цветя и ме дебне, за да ме нападне. Оказа се, че е вървяло по петите ми и се е хвърлило върху мен, само за да ме спаси.

— Да ви спаси? От кого?

— Накъсо казано, излязох прав. В тия краища наистина живее хищник, който парализира мозъка на жертвата си, преди да я нападне — Фенър посочи с глава встрани. — Ето ги истинските хищници... червените цветя.

Погледна яркочервения бряг и го побиха тръпки.

— Доколкото мога да съдя, те автоматически парализират всичко живо, но ние сме прекалено големи за тях, при това винаги се движим на групи и те не са в състояние да се справят с нас. Ето защо, освен случаите с нещастния Бодкин и другите двама, те не са направили опит да ни нападнат, когато сме заедно. Можете да видите там остатъка от мрежата ми. Тя падна върху цветята и докато разберат, че не е живо същество, те изплюскаха по-голямата част от нея.

Фенър стана. Животното завря нос в краката му, той го погали по главата, зад антените, приличащи на пера.

— Не знам как е устроено — продължи Фенър. — Всичко е толкова неочаквано и ново за мен. Тепърва ще го изучаваме. Но, по всяка вероятност, това животно неутрализира с антените си разрушаващите мозъка вълни, които излъчват цветята.

— Боже мой! — възкликна Горслайн. — Значи всеки път, когато сме се приближавали към цветята, то или някой негов събрат, се е спотайвал нейде наблизо!

— Да. То би спасило и Бодкин — каза Фенър, — но се е страхувало от останалите. Били сте много, вдигали сте шум.

— Но защо ще ни спасява? — запита Хаким. — Щом е диво животно?

Фенър сви рамене.

— Защо и как първото куче е станало домашно животно? Възможно е — тихо заговори той, — някога тук да са живели разумни същества, които са му били стопани. Едно ми е абсолютно ясно: то е много умно създание. И като всяко умно животно се е нуждаело от...

— Храна, искате да кажете? Или убежище?

— Безспорно, то има нужда от храна, убежище, възможност да се размножава и така нататък — Фенър се усмихна. — Но се нуждае и от нещо друго, много по-съществено.

— От какво?

— От привързаност — каза Фенър и тръгна към станцията. Животното подтичваше край него.

Разказът е публикуван в списание „Космос“, брой 2 от 1975 г.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.